

Hlavním základním úkolem SČVP je sepsání dějin volyňských Čechů. I. díl připravuje, jak známo, doc. J. Vaculík, historik z Masarykovy univerzity v Brně. Všichni věříme, že se mu podaří dokončit text nejpozději do 15. září 1996. Opakovaně to veřejně slíbil.

Prejeme mu proto pevné zdraví a dostatek sil v letních měsících. Kniha musí být letos vydána.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/96
ročník 6

REPUBLIKOVÝ SJEZD k 50. výročí podpisu smlouvy o naší reemigraci

Na počest padesátého výročí podepsání smlouvy mezi vládami ČSR a SSSR o repatriaci volyňských Čechů do vlasti uspořádal ústřední výbor Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel spolu s výběrem SČVP pro Severní Moravu a Slezsko dne 18. května v Suchdole nad Odrou celorepublikový krajaňský sjezd, kterého se zúčastnilo 464 přihlášených a 127 nepřihlášených krajanů.

Mezi pozvanými hosty byli: zplnomocněný mimořádný velvyslanec Ukrajinské republiky pan Andrej Ozadovskij a první tajemník velvyslanectví pan Olexsandr Medovnykov, dále prof. Ing. pi. Zoe Klusáková-Svobodová, dcera býv. ministra národní obrany a našeho velitele gen. Ludvíka Svobody.

Sjezd byl zahájen volyňskou hymnou "Padesát let ušlo" kterou zazpíval ženský pěvecký sbor pod vedením PhDr. Věry Brázdové, ředitelky ŽŠ v Suchdole n./O. Program byl velice dojemný, zvláště při vzpomínce na mrtvé - ticho bylo propojeno veršem Vám padlým čest a hned nato zazněl hlas křídlovky "Večerky". Potom následoval projev starosty Suchdolu p. Ing. Miroslava Ondračky a velvyslance Ukrajinské republiky pana A. Ozadovského. Celý kulturní program byl velice pěkný a byl směřován k tomuto výročí. Velice krásně také zpíval dětský soubor Skřivánek, řízený též pi. Brázdovou.

Poté následoval krátký slavnostní projev, který přednesl I. místopředseda ÚV SČVP Václav Dubec a po něm přečetl stanovisko volyňských Čechů k česko-německým vztahům. Toto stanovisko bylo všemi účastníky za velkého potlesku přijato a pak předáno ČTK a všem tiskovým agenturám. Druhý den bylo toto stanovisko uveřejněno ve velké části našeho denního tisku.

Hlavní projev přednesl předseda SČVP prof. MUDr. VI. Dufek. Připomněl v něm

problémy a četné obtíže s podepsáním smlouvy. Po něm pozdravili sjezd pozvaní hosté. Pak, po skončení oficiálního, slavnostního programu následoval oběd a společná zábava, při které vyhrávala výtečná dechová kapela "Romovanka" pod taktovkou pana Radomíra Dubce z Fulneku.

Při této příležitosti chceme poděkovat vedení ZODF v Suchdole n./O., resp. panu Ing. Vladimíru Jeřábkovy (předsedovi), za sponzorování autobusové kyvadlové dopravy na výstavu "Osudy Čechů na Volyni" do Nového Jičína, dále srdečně děkujeme ženám a dětem, které svým zpěvem nadchly všechny účastníky, a také recitátorkám paní Dubcové a Durychové, panu starostovi Ing. Ondračkovi za jeho lidský přístup a velkou pomoc v této akci, ale nesmíme také zapomenout na ženy ze Suchdolu, Studénky a Nového Jičína, které nám napekly koláče, o nichž všichni říkali, že jsou skutečně jako na Volyni. Děkujeme všem důvěrníkům regionu a členům organizačního výboru, protože bez jejich pomoci a snahy by se nám nebylo podařilo zorganizovat tento sjezd. Také děkujeme všem členkám a členům, kteří na něj přispěli nemalými peněžitými částkami.

Výbor severomoravského regionu

Dne 10. června 1946 byla v Moskvě před 50 léty podepsána smlouva mezi vládami ČSR a SSSR o právu opce a vzájemného přisídlení občanů české a slovenské národnosti, žijících v SSSR na území bývalé Volyňské gubernie a čs. občanů národnosti ukrajinské, ruské a běloruské, žijících na území ČSR.

Byl to památný den. Došlo v něm k zásadní události v dějinách volyňských Čechů. Byl to zvrst vsuktu historický, kdy konečně po dlouhém, netrpělivém čekání vznikl právní předpoklad - ba jistota - že k reemigraci dojde.

Vedení SČVP si bylo a je vědomo důležitosti této události. Považovalo proto za nutné ji nejen připomenout široké

veřejnosti, nýbrž ji také důstojně oslavit, a to na velkém celorepublikovém krajaňském setkání.

Setkání se uskutečnilo v květnu v Suchdole n. O.

Výbor severomoravského regionu se ochotně ujal obtížného úkolu. Uspořádal vsuktu velkolepý sjezd krajanů z celé republiky - účastnilo se ho přes 590 osob. Již při příchodu všichni cítili slavnostní náladu. Na nádvoří vyhrávala dechová kapela a scházely se dětské soubory. Příjemně překvapil krásný zasedací sál v kulturním domě, pak vlastní, citlivě připravený slavnostní program v průběhu celého dopoledne. Řídil ho pevnou rukou vedoucí regionu Dr. V. Samec. Projevy byly krátké a výstižné.

Pohoštění včetně oběda působilo svou přípravostí velmi příznivě na všechny přítomné. Rozprúdila se krajaňská zábava, mnozí se zde setkali po dlouhých letech, ba desetiletích. Měli si proto o čem vyprávět. Někteří navštívili naši putovní výstavu v nedalekém Novém Jičíně.

Byla též provedena tradiční volyňská sbírka na vydávání Zpravodaje - celkem bylo vybráno přes 16.000 Kč. Všem dárcům vřelé díky!

V pozdních odpoledních hodinách začali krajané ze vzdálených regionů postupně odjíždět.

Závěrem je tedy možno říci, že "dobrá věc se podařila!" Členům přípravného výboru se podařilo výtečným způsobem zorganizovat velký krajaňský sjezd, který předčil v mnoha směrech naše očekávání. Splnili tak daný úkol, tj. oslavit velkorepublikovou dějinnou událost před 50. lety, která nám umožnila návrat do vlasti.

Všem organizátorům, všem pořadatelům, všem účinkujícím je tedy nutno vřelě poděkovat za vykonanou práci.

Za hojnou, nečekanou velkou účast našich krajanů (i ze vzdálených regionů) je možno vyjádřit spokojenost a také poděkování. Dali tím najevo, že volyňští Češi ještě žijí, pracují a setkávají se. Nezapomínají na svou minulost, na své dějiny.

V. Dufek,
předseda SČVP

Nikdy nezapomeneme!

Dne 13. července 1943 asi v 7 hodin ráno obklíčili německý vojenský oddíl v síle asi 1500 mužů jednu z nejobtátišších a nekulturnějších obcí na Volyni - Český Malín. Všech 374 obyvatel, včetně žen, dětí i starců nahánli do stodol, uzavřeli, políhali hrobovnu a zapálili. Kdo se snažil utéci, byl zastřelen. Zachránili se pouze ti, kteří na rozkaz Němců hnali ulopený dobytek, nebo kteří odváželi z prázdných domů před jejich zapálením vše, co se hitlerovcům líbilo.

Oběti jaštického zločinu v podobě kostí a spálených těl byly pečlivě sešlášány a pochovány. Malý pomník, který tenkrát postavili muži, kteří se zachránili, se dnes již rozpadá...

Téměř 20 let jezdim z našimi skupinami na Volyn. Navštívujeme Malín a vždy pokládáme věnec u pomníku v obci, kde v Ukrajinském Malíně bylo stejným způsobem upáleno 132 jeho obyvatel. Druhý věnec pokládáme u pomníku na českém hřbitově.

Při každém zájezdu, zvláště v poslední době, slyšíme stále častěji požadavky na stavbu nového pomníku, který by byl důstojnou památkou malinských mučedníků. S těmito návrhy jsem pak několikrát vystoupila, a to na předsešednictvu ŠCVP, na sympoziu i při jiných příležitostech, např. v komisi pro zachování památek na českou menšinu na Volyni 22. 3. t. r. mě tato komise pověřila, abych navrhla několik vhodných členů, kteří by byli ochotni vénovat se tomuto úkolu. Tak vznikla skupina 8 lidí, kteří jsou zárukou zdárného plnění započatého díla. Na naši první schůzce v Žatci, která se konala 14. června při příležitosti setkání žáků bývalých českých škol v Rovně, Omelánštině a ve Zdobuňově, jsme dospěli k názoru, že je nutné souběžně se stavbou pomníku zajistit vhodné oplocení hřbitůvky, jeho celkovou úpravu (vyčištění plevele, oprava některých stávajících pomníků, zveřejnění prostru před plánovaným pomníkem) a také vybudování přístupové cesty ke hřbitovu. Jsme si vědomi nákladů, které si tyto práce vyžadají, a proto na zasedání ÚV ŠCVP dne 28. 6. předneseme otázku pomníku s návrhem na zřízení konta u KB v Praze. O tom jak vsitřnic přijali tuto zprávu v Žatci svědčí skutečnost, že již na tomto setkání 14. 6. 96 na návrh jednoho z přítomných, p. Pilaře, byla provedena první sbírka na malinský pomník. Ze 146 příspěvků bylo vybráno 7.165,50 Kč. **Dárcům děkujeme.** Od 11. 7.-17. 7. pojedeme z CK PANCEST zájezd Luck-Malín-Rovno. Budeme tam jednat s místními orgány. Podrobnější informace se jmény členů skupiny, která bude tyto práce zajišťovat, zveřejníme v příštím čísle Zpravodaje.

Marie Pánková

Vzpomínky na Mstěšín

Bylo to v roce 1943, pravděpodobně v listopadu. Noci dlouhé a chladné, a tak

každý koukal dostat se brzy do postele. Lidé usínali s tím, že noc bude snad klidná, ale nebyla. Před půlnocí se ozvalo najednou silné bušení na okna i dveře současně. V místnosti plno světla, tři okna, z každého svítila silná baterka. Zároveň se opakovaně ozvalo: "chozjajn, otvori, chozjajn, otvori". Nebyl jsem hospodář, ale jen mladý chlapec, výrostek. Dostal jsem strach a zachumel se ještě více pod peřinu. Bušení proto bylo stále výhrůžnější a začaly se již ozývat nadávky a silnější. Nevěděl jsem, co mám dělat, ve strachu jsem se nemohl rozhodnout pro nic moudrého. Hospodář, Stanislav Bechynský, spal s celou rodinou v zadní místnosti. Když i on tam zaslechl bušení a nadávky, šel otevřít venkovní dveře. Tam mu bylo zároveň s nadávkami poručeno: "Zaprahaj koni, jak ni, rozstríjajeme tebe".

Pan Bechynský mival vždy krásné koně, a proto mu bylo líto je opustit. Zapřáhl a šel se obléci na cestu. Myslel si, že odvezde někam noční vetelce a ráno se i se spřežením vrátí domů. Nasedl na saně a nenechal se přesvědčit, že oni si už pojednou sami. Nakonec mu proto řekl, že když tolik chce, může jet s nimi.

Když hospodář zapřahal koně, viděli jsme z okna, že i u sousedů se děje něco podobného. Nevěděli jsme však, že je tomu tak v každé usedlosti a že byli odvedeni téměř všichni koně z obce. Teprve ráno jsme ovšem zjistili, že pan Bechynský byl jediný z celé vsi, kdo se nenechal od svých koní oddělit.

Tehdy tuto partyzáni vzali v Českém Mstěšíně 17 párů koní - samozřejmě těch nejlepších. Při odjezdu nařídili, aby se o tom nikomu neříkalo, jinak se vrátí a všechny pobijí.

Hospodář Bechynský slyšel cestou různé rozhovory a rozkazy, a to většinou v polštine, což mu bylo divné. Partyzáni se různé preskupovali, přeseďali z jednéh sání na druhé, až si nakonec neuvědomili, že je mezi nimi někdo cizí.

Dlouhá řada spřežení jela směrem na Polonku, Luck objela ze západní strany a pokračovala dále do lesů u Kiverce a Potěsi a pak do lesů na Bílé Rusi. Při polední zastávce najednou velitelé zjistili, že je mezi nimi cizí člověk, a nevěděli, jak se k němu zachovat. Jedni navrhovali zastřelit, jiní pustit. Nakonec však pana Bechynského odvezli několik kilometrů zpět, tam ho propustili, ovšem s pohrůžkou, že když něco prozradí, přijdou si pro něho. Pak mu poručili, aby utíkal a na rozloučenou za nim vypálili několik ran.

Asi za čtyři dny se hospodář objevil doma. Hladový, nevyspalý a k smrti unavený - a samozřejmě bez svých milovaných koní. Zakazoval celé rodině o tom mluvit, přičemž se hlavně obával, aby se o tom nedověděli Benderovci. Trvalo několik týdnů, než se začal postupně sřevovat a vyprávět, co v Kiverceých lesích zažil.

Později se zjistilo, že onu skupinu, která způsobila panu Bechynskému tolik překof, tvořili polští partyzáni.

Tato skupina se zorganizovala v okolí Mlynova, přešla řeku Zora a přes Mstěšín, kde si vzala koně, se přemístila do velkých lesů.

Byla to jedna z četných epizod válečného života na Volyni. Nikdy na ni nezapomenu.

Jiří Pancif

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Rakovník

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel čítá v rakovníckém regionu jen 50 členů. Ti se dostavili na schůzku v Kolešovcích 23. 5. 1996 téměř v plném počtu.

Pani Rotková zhodnotila činnost naší regionální organizace za poslední období a již jsem seznámil přítomné s průběhem státnostního setkání volynských krajanů v Žatci 22. 3. t. r. u příležitosti 50. výročí založení naší první krajanové zájmové organizace Svazu Čechů z Volyně v roce 1946.

Setkání pokračovalo v druhé a přátelské atmosféře vzpomínkami na Volyn a na bojovou cestu příslušníků 1. čs. arm. sboru v SSSR do vlasti v letech 1944-1945. Kolešovcivé jsou totiž jednou z mála obcí, kde je postaven důstojný památník těch, kteří osvobozovali naši vlast od nacistické okupace a kde se pravidelně už dlouhou řadu let konají v májových dnech vzpomínkové oslavy výročí těchto historických událostí.

Nechyběly ani koláče a pohostění, a když naše regionální sdružení neopývá finančními prostředky. Byla provedena sbírka a částka 500 Kč z ní věnována na podporu Zpravodaje.

Na závěr zazněly "slovanské zpěvy". Zpívalo se česky, polsky, rusky a ukrajinsky jako na Volyni a na slavných olympiádách lidového umění a tvorby volynských Čechů v Žatci a v Novém Malíně před mnoha lety.

Bohužel "čas na bedra nám roky klade jak podzim listů pod topoly", naši starí odcházejí, druh za druhem padá a "kdo z nás ví, zda pouť budoucí vezele za uhlíků?"

Kolik takových milých setkání se ještě uskuteční? Jaroslav Chudoba

P.S.: Na setkání přišel i náš nejstarší 92letý člen pan Antonín Hlaváček z Jesenice.

Region Cheb - Chebští vzpomínali.

Sešli jsme se 8. května u památníku obětem fašismu ve Františkových Lázních při příležitosti 51. výročí ukončení druhé světové války.

Jsou v něm umístěny památné přstě z koncentračních táborů Mauthausenu, Buchenwaldu, Duky, Lidice, Českého Malína i z jiných míst. Náš pravoslavný kněz, bratr Jan Krivka, roddák z Hulče v krátkém projevu připomněl hrůzy pcháné nacisty na národěch celého světa.

K památníku jsme položili květiny a pomodlili se k památce padlých. Malinským mučedníkům jsme zapálili Malíně rodný, a Kde domov můj,

naši krásnou hymnu, kterou volynské generace uctívají, zpívaly svým dětem a milovali jako vlast, po které tolik toužili.

Sen volynských Čechů vrátit se do vlasti byl naplněn, i když mnoho věrných smů zůstalo na bojištích. Kláníme se před těmi, kteří za nás položili životy. Velký dík patří politikům, kteří umožnili náš návrat do vlasti. Naše děti a další generace splynou s národem odkud vzešli naši předkové a kam patříme.

Nejkrásnější vzpomínky na dětství a mládí však máme v našich srdcích prožité ve vesničkách na Volyni.

Za Chevský region L. Mácová,
roz. Prošková ze Sofievky

Region Frydlant

Dne 9. 5. 96 se sešli členové regionu Frydlant na slavnostním setkání, kde si připomněli historická výročí volynských Čechů z roku 1946.

Setkání řídil nový předseda regionu krajan František Tylichra. Přivítal přítomné a vzácné hosty, předsedu ÚV SCVP prof. MUDr. Dufku s choťí. Pozvaná místopředsedkyně ÚV krajkana M. Dědková vs. omluva z důvodu pobytu v zahraničí.

Přítomní uctili památku zemřelých krajanů v minulém a letošním roce. Byla připomenuta zejména ztráta, která region postihla úmrtím zakladatele a dlouholetého předsedy krajkana Evžena Stíného. Po dlouhém pobytu v nemocnici (od ledna) zemřel 16. 4. a rozloučili jsme se s ním 23. 4. na hřbitově ve Frydlantu.

Slavnostní proslov pronesl MUDr. Dufek. Ve stručném, ale věcném a vystiženém projevu, v němž uplatnil i své vlastní zkušenosti, připomněl události, které probíhaly před 50 lety. Nastínil i nejdůležitější úkoly, které se v současné době zajišťují a jež nás čekají. Pronesl i pozbudivá slova a rady našim členům a funkcionářům, abychom překonali těžkou situaci, která vznikla úmrtím krajkana Stíného a dalších aktivních členů. Je třeba navázat na předchozí činnost našeho regionu a udržovat vzájemné vztahy stárnoucích krajanů pravidelnými schůzkami a akcemi.

Pak pokračovala zábavná část pořadu. Hudba pilně hrála k poslechu a tanci až do večera. Jako vždy byla uspořádána tombola a výherci se radovali z hezkých cen. Děkujeme všem, kteří do tomboly přispěli. Naše ženy osvětlily volynskou pohostinnost a připravily plné boty a sladkosti.

Účastníci, většinou lidé starší věkové kategorie, se cítili dobře v útulném prostředí sálu Nardního domu. Ten nám při setkáních vždy nezištně poskytuje náš sponzor krajan Miroslav Prošek z Frydlantu, za což mu moc děkujeme.

Při rozloučení vyjádřili účastníci svou spokojenost a těší se na další akce.

Ludmila Milická

Region Praha - Upozornění

Také letos chceme uspořádat ve dnech 5.-8. 10. zájezd na Duklu. V ceně 1.000 Kč je započítán autobus, 3 noclehy ve

Svidníku, 2x polopenze, 1x plná penze, věnec a kytička na hřbitovy na Dukle, ve Svidníku, polské Dukle a Lipt. Mikuláši. Zájemci přihlaste se do konce července na adresu Irena Malinská, U Lužického semináře 19, 118 00 Praha 1., tel. 02/53 98 95.

O uskutečnění zájezdu musíme předběžně uvažovat. V případě, že bude málo zájemců, zájezd se nebude konat. Informace pak rozešleme pouze na adresy přihlášených. I. Malinská

Region Šumperk

Zájezd na Duklu SCVP, region v Šumperku, uspořádá ve dnech 7.-9. května 1996 autobusový zájezd na Duklu. Díky obětavosti organizátorů, kteří mimo starost o ostatní akce v regionu, které uskutečňují v letošním roce, našli dost času na organizování velice zdařilého zájezdu do míst památných bojů za osvobození ČSR. Hlavní organizátoři byli pan Jaroslav Sodomek a Vladimír Šotola, odpovědnost za přepravu autobusem převzal soukromý přepravce pan Třítek z Víkovic.

Odjezd byl 7. května ve 4 hod. z Velkých Losin se zastávkami v Rapotíně, Víkovicích, Novém Malíně, Hrabšíně a v Úsově, kde přišlo 5 účastníků z regionu Mohelnic. Pro jízdu autobusem bylo velmi příznivé počasí zvláště pro ty starší, neboť nebylo přílišné horko.

Cesta probíhala podle časového rozvrhu a Tetry po ránu poskytovaly celkem silbnou podívanou. Ti, kteří jeli na Duklu poprvé, byli zvědaví, jak vypadají po půlstoletí ta místa, která za naší svobodu byla placená lidskými životy. Ti, kteří prošli utrpením války až do Prahy, vzpomínali na ta místa, kde věděli, a posvátná rodná zem byla zkropena potem a krví spolubojovníků.

Ubytování a stravování bylo zajištěno po oba dny ve středním odborném učilišti strojnickém ve Svidníku. První den skončil seznámením se s okresním městem Svidník a to dle zájmu skupinek to byl pravoslavný kostel, pomník gen. Ludvíka Svobody, nemocnice a také obchodní centrum. Malá skupinka účastníků svou prohlídku města prodloužila až do 21 hodiny, kdy zažila nemilé překvapení, neboť velký příval vody z deště způsobil na komunikacích záplavy, voda vnikala do všech budov nevyjímaje ubytovnu SOUS, kde jsme nocovali.

Druhý den ráno byla prohlídka Vojenského muzea ve Svidníku. Při vstupu do muzea nás vřele uvítala paní Váhová, naše průvodkyně. V tomto muzeu jsou zachyceny autentické záběry z bojů při Dukelské operaci. Jednotlivé exponáty připomínaly znovu tu strastiplnou válku přímým účastníkům těchto bojů. Paní Váhová naši výpravu provázela po celý den, velmi zajímavým způsobem nám vysvětlovala některé, byt hrázelné události tak, jak se udály. Dokázala velmi ochotně komunikovat s přímými účastníky Dukelské operace, kteří svými vzpomínkami mile doplňovali její výklad. Po obědce muzea byl odjezd autobusem

k návštěvě vojenského prostoru urputných bojů, kde se nachází vojenské historické muzeum v přírodě. U pomníku dukelských hrdinů jsme vzpomněli jejich věčné památky a položili zde kytičku. Někteří účastníci zájezdu si na zdejších hřbitovech našli hroby nebo jména svých příbuzných a přátel, kteří zde v bojích padli a sví svůj věčný sen v malebném zákoutí Slovenska. Věnovali jim tichou vzpomínku a kytičku na důkaz, že na ně nikdy nezapomeneme. Následovala památná místa přechodu státních hranic, rozhledny a okolí bojů. Odjezd do města Dukla v Polsku, návštěva a prohlídka místního vojenského hřbitova a muzea. Ve Svidníku jsme ještě navečer navštívili památník Sovětských vojáků a expozici vojenské techniky.

Dne 9. května na zpáteční cestě byla zastávka u Liptovského Sv. Mikuláše na Hoře Nisovo, kde jsme navštívili vojenský hřbitov. Vzpomínkou na padlé hrdiny, kladením kytič a prohlídkou celého hřbitova byli tridení zájezd zakončen.

Při návratu domů si myslím, že každý účastník tohoto zdařilého zájezdu se vrátil domů bohatší o poznání pravdy a plný vzpomínkových dojmy. Jen cestou tam i zpět jsme mohli naslouchat zajímavým vyprávěním přímých účastníků bojů. Vzpomínky panů Kechtra, Liščinka a Glance, kteří nezapomněli na místní názvy osad a vesniček, tunelů, křižovatek a kot, kudy přecházeli a přesunovali kanony přes vrchy vojákům spřežením. Tyto vzpomínky jsou pravdě a hlavně dokazují, že každý voják, který prošel těmito místy, byl a je hrdinou, neboť nasedal svým mladý život za osvobození Československé republiky od fašismu. Jim všem patří hluboká úcta a poděkování.

Závěrem bych chtěl za svou osobu a další čtyři účastníky z Úsova srdečně poděkovat organizátorům za to, že nám bylo umožněno se zájezdu zúčastnit. Poděkování patří pánům Sodomkovi a Šotolovi, kteří se o nás starali a panu Fidiči za bezpečnou přepravu a šťastný návrat domů. Výboru a dalším organizátorům šumperského regionu přeje hodně úspěchů v činnosti a aby všechny akce byly tak úspěšné jako zájezd na Duklu.

Zaznamenal Emil Doléžal, Úsov

Severomoravský region

Zájemci o kazetu z vernisáže putovní výstavy "Osudy Čechů na Volyni" v Novém Jičíně a z celorepublikového sjezdu krajanů v Suchdele n/O. nechtě se přihlásí na adresu Dr. Vladimír Samec, ul. K. Čapka 11, 741 01 - Nový Jičín.

Region Mohelnic - Oznamení

Mohelnický region oznamuje, že 7. září uspořádá setkání volynských Čechů a jejich přátel v Lošticích. Setkání začne v 10 hodin a je celodenní s kulturním programem a hudbou. Krajané, kteří se chtějí zúčastnit, nechtě se hlásit do 15. srpna na adresu: Vladimír Mach, Lbívá 26, 789 01 Záběh.

Poplatek za každého účastníka je 190 Kč.

Co nejsrdčněji Vás svou pořadatelé.

Region Šumperk

znovu upozorněno na setkání, které se bude konat v sobotu dne 13. 7. 1996 ve 12 hod. v sokolovně v Novém Malíně u Šumperka. Blíží údaje byly uveřejněny v čísle 5 Zpravodaje.

Region severoamerický

Naši volyňsko veřejnost bude jistě zajímat každá informace o činnosti a organizaci tak nám vzdáleného regionu. Patří sem především počty jeho členů a tím i odběrateli Zpravodaje. Nový důvěrník regionu, Jerry Kyt, začal vyvíjet pozoruhodnou činnost v tomto směru. Podarilo se mu získat v poslední době nové členy. Považujeme za vhodné uveřejnit jejich seznam členů severoamerického regionu. Nejdříve uvedeme kraje, kteří jsou již dlouho členy regionu a zaplatili členské příspěvky. Jsou to: Josef Hynek, Kanada, Mary Unglish, Kanada, Václav Vávra, USA, Jerry Novák, Kanada, Jaroslav Nesvatba, Kanada, Stephen J. Čičo, USA, Libby Havlicek-Provč, USA, George Pospishil, USA, Světlana Pospishil, USA, Vsevolod Pospishil, USA, Marta Pospishil, USA, George Pospishil, USA, Vsevolod Pospishil ml., USA, Jerry Kyt.

Novými členy se oficiálně zaplacením příspěvků stali tyto krajané: Miloslav Jelínek, Kanada, Jaroslav Kuczera, Kanada, Slávek Kuběš, Kanada, Rev. Józsa Novák, Kanada, Jerome Toušek, Kanada, Anthony Bennet-Odstřil, Kanada, Věra Tichá-Kytlová, Kanada, Ing. Jan Vaněk, Kanada, Hela Holátková, Kanada, Antonín Holátko, Kanada a Dobroslav Jersák, Charlton. Tito všichni zaplatili každý po deseti dolarech. Jerry Kyt usiluje o získání Ing. Stanislava V. Svobody, USA, a dalších. Začal zasílat některým krajanům náš Zpravodaj. Věř, že se brzy stanou jeho oficiálními odběrateli. Za takovou aktivitu a iniciativu je mu nutno poděkovat. Zřejmě cílí, že dosud ne všichni krajané jsou členy Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. My máme stejné pocity. Vzdávající počty našich krajanů v USA a Kanadě budou asi podstatně větší, než jak to vypadá z výše uveřejněného seznamu odběratelů Zpravodaje. Budeme se těšit na další informace o životě volyňských Čechů v Severní Americe.

V. Dufek

Volýňské zvyky a obyčaje

Čas plyne, zvyky se mění. Co si pamatujeme z dětství, dávno už pomínou. Jen ve volyňských zůstává, jak se slavily svatby na Volyni.

V předvečer svatby hrála dechová kapela u nevěsty. Bylo to loučení s domovem. V den svatby doprovázela kapela ženicha k nevěstě. Od nevěsty se jelo do kostela na oddávky. Koně, vozy, kočáry, v zímě korbované saně byly obzdobeny fančičkami. Hlyny koni rolníckými. Při zpáteční cestě z kostela kamarádi svatební průvod "zařábili", tj. natáhli přes cestu obzdobený povoz s nápisem "vítáme Vás" a ženicha zastavili. Ženich s nevěstou museli zaplatit výkupné, aby mohli jít dál. Výkupné bylo různé. Pro chlapece obvykle peníze nebo láhev vodky, pro děti koláče, cukroví apod.

Byla to krásná podívaná na pěkně vyzdobené koně na svatbách, když vezli svatebčany a kapela, která vyhrávala při svatbě dva dny. První den u nevěsty, druhý den ve pokračovalo u ženicha. Připraveno bylo vždy hodně různého jídla a pít. Na svatby přijížděli příbuzní i ze vzdálených vesnic. Zvali se sousedé a známí. Celou svatbu fidli o zábavu se staral družba. Byl to člověk zkušný a všeobecně rážený. Pro celou vesnici byla svatba vždy společenskou událost, na kterou se potom dlouho vzpomínalo.

Následkem dlouhého odloučení od vlasti se zvyky a obyčaje vlivem ukrajinského prostředí trochu pozměnily a zčásti vznikly nové. Také druhá světová válka úplně změnila život na Volyni.

Podle podkladů Václava Slavika zapsala
Miluše Dědková

Neobyčklé přátelství člověka a drobných človků

Při vzpomínkách na Volyně se vybavuje obraz nejen mírně zvlněné roviny porostlé hájky, lesy, ale také roztroušené osady a takzvané chutory. Neodmyslitelnou součástí tohoto obrazu je typické ptačivo a zvířata volně žijící v přírodě. Svě místo zde mají i různé drobní dravci.

S ptáky a zvířaty jsem se často setkával při cestách do české mateřní školy v Lucku, která vedla v polích a kolem lesa. Vznikalo i přátelství, zvláště s jedinci, kteří byli zranění, nebo velmi mládí. Tak tomu bylo se srnkou a jejími dvěma koloušky, divokými kachnami a koroptvemi. Někdy jsem nezapomněl přinést těmto svým přátelům malý potravinný dárek.

Zmínko i neobyčklé přátelství s drobnými ptačivými dravci - tchoři.

Tchoři jsou drobné šelmičky, které dovedou napačat velké škody v chovné drábež i ptáků hnízdičích na zemi. S touto malou šelmou se často setkávají chovatelé domácí drábeže. Je krvelačná a dostane-li se do kurníku, napačí často škody přesahující její potřeby. S těmito šelmičkami jsme se setkávali i v mládí. Staří lidé vypravovali, že tchoř je zvířátko velmi opatrné a nikdy neloví v místě svého hnízdiče. Proto ulovit tchoře je nesnadné. Loví v okoli a po nasycení se vrací do svého hnízda, které je vzdálené od místa napadení. Tchoř má ještě jednu vlastnost. Je-li ohrožen, vypouští zápachající hmotu, která často odradí jeho nepřítel v přírodě.

V mládí se mi stala zajímavá příhoda. V blízkosti našeho domova se příkopem podél silnice stěhovala celá tchoř rodina. Tvůrila jí samička a pět dospělých mláďat. Jak to u kluku bývá, napadla mě myšlenka pěstovat tato zvířátka v domácím prostředí. Rychle jsem si doma vyzvedl pytel a hůl a běžel naproti přesunujícím se tchořim. Samice po prvním setkání se mnou přerušila přesun a rychle hrabala noru, aby se celý houfek tchořůtek ukryl.

Když jsem se k místu setkání vrátil, podle vyhrabané hliny jsem zjistil, že část mláďat je už univně nory. Nora v náspu silnice byla zatím rovná. Začal lov tchoři, kteří byli ještě venku, byli připraveni bojovat se svým nepřitelem. Stačil však okamžik a pomocí hole zasunutou vzrýčeného tchoře do pytle. Po krátkém zápase tam byli oba. S využitím hole jsem postupně dostal další tři z nory. Samice z nory nevyšla.

S pocitem úspěšného lovců jsem přišel domů a svůj úlovek umístil do klece. Zároveň byl jednoduše pěstován v domácím prostředí tchoře. To je ještě nebylo. Nastalo období shánění potravy pro věčné hladovění mláďat šelmičky. Ještěže nedaleká silnice byla lemována stromohradím starých topolů, kde hnízdilo množství vran. Ty byly také hlavním

jídlem těchto malého zvířence. Zabezpečování potravy bylo i nebezpečné, ale někdy pomohli i místní myslivci.

Tchoři rostli jako z vody. Bylo zajímavé je pozorovat. Zdráček plachost vůči člověku a již zádaly mě poznali. Bylo zajímavé s nimi komunikovat. Nikdy jsem se však neodvážil podat jim ruku do klece. Asi by se stala terčem kolektivního útoku.

Jednoho dne jsem přišel nakrmit tuto dravčí rodinku a klec byla prázdna. Dřevěné bednění bylo prokusané a tchoři zmizeli. Zda jim ke svobodě pomohla jejich máma, nebo si otvor prokousali sami, se nedalo zjistit. Zatím nebylo známo, zda opustilo místo svého neobdobného pobytu, nebo se uhnízdiči: blízkých hospodářských budovách.

Nastalo období obav a ochrany domácí drábeže. Po krátké době bylo jasné, že se nasteňovali do blízkého okolí, protože si začal, stěhoval souseď, že jim nějaká zvířata napadají drábež.

Později se několikrát tchoři polybovali u nás na dvoře a v našich hospodářských budovách. Bylo zajímavé, že pokud zahlédli mne, polybovali se dále nezmeněným tempem, někdy se dokonce zastavili. Pokud to byl jiný člen rodiny, rychle zmizeli. Tchoři se stali postupně mými chráněnci na svobodě. A potvrdila se skutečnost, že tchoři neloví v místě svého hnízdiče. Přesto obě strany zachovávaly opatrnost. Nikdy jsem se neosmělil pohladit nebo brát je do ruky. Postupně se těchto pták šelmiček ochotilo natolik, že mne brali jako svého spoléhnika.

Znovu se prokázalo, že i divoká šelma, v mém případě šelmička - se při vltádné zacházení dovede spátletit i s člověkem. Dikemem toho žil i mi tchoři. Často jsem sedával v blízkosti jejich hnízdičů a komunikoval s nimi. Opatrně se ke mně přibližovali a brali si podávanou potravu. Žili jsme vedle sebe jako přátel.

Miroslav Novák

Druhý den po malinské tragédii v r. 1943

Za rok mi bude již 80 let a vzpomínky se pomalu vytvářejí. Jak na přjmemé chvíle z mládí, tak i na chvíle tragické, které jsem zažil. Na okamžiky, které jsem zažil se svými dvěma sousedy druhý den po vypálení Českého Malína a po vyvráždění jeho obyvatel se však zapomenout nedá nikdy.

Český Malín je od naší vesnice Leduchovky vzdálen vzhlednou arou asi 8 km. V den malinské tragédie jsme věděli, že se tam něco stalo, ale nevěděli jsme přesně co. Druhý den jsem chtěl jít k rodičům, kteří bydleli asi půl kilometru ode mne, abych zjistil, zda nevědi něco konkrétního. Naše vesnice leží u silnice Dubno-Luck. V té době na ní byl klid, ale jakmile jsem na ni vstoupil, přijelo od Dubna německé nákladní auto, kryté plachtou. U mě zastavilo a byl jsem důrazně vyzván, abych nastoupil. Asi 100 m od nás stáli mí sousedé Kolaup Ják a Vladimír Svejda. Když jsem k nim dojel, byli rovněž přinuceni nastoupit. V autě bylo asi 20 německých vojáků a jeli jsme směrem na Luck. Dojeli jsme do ukrajinské vesnice Horodnice, vzdálené od nás 8 km. Zastavili jsme před hospodou českého majitele pana Kabszilda, před níž stálo hodně německých vojáků. Poručík nám vystoupil z auta a šli jsme s posádkou auta asi 1 km na Vorsyn. Tam nás hnali zase před hospodu a určil nám, co máme dělat. Museli jsme náhlednout do každého sklepa a na půdu, zda se tam někdo neukrývá, a vyhnat ze stájí hovězí dobyček, prasata i husy. Němci je pak

hnali ulicí před sebou k hospodě. Hned jak jsme stavení prohledali a vyhnali dobytek, Němci to stavení zábradlí. V jednom menším domku byla stará bábička s detěmi. Prosila nás, abychom jí nebrali krávu. Poslechli jsme jí, ale pak jsme viděli, že Němci zábradlí i ten její malý domek, a že tam asi vtipně uhořeli.

Pak nás nakomandovali zpátky k hospodě a poručili nám nakládat dobytek na auta, která jsem odvážela směrem do Rovna. Za normálních podmínek bychom asi nevzvedli 200 kilogramů prasnic, ale povzbuzení mužskou nohou pistoli jsme i tohle dokázali. Nikdy bych si nebyl představil, že by to bylo možné.

Co celou dobu, co jsem prohledával stavení, jsem až na tu nebohovu bábičku neviděl živoť duši. Doufali jsme však podle vlastních zkušeností, že u každého stavení je skrytý úkryt, v němž se lidé schovali. Hlasit to bylo s těmi, kteří se pokusili s vesnicí ujet. Pročto vesnice byla obklíčena, každého chvilí a vrátili zpět. Koně s vozem uvázali a lidi nahazeli do stodoly, kde je zastříleli.

To všechno jsme viděli a slyšeli. A pak přišla nejhorší chvíle v mém životě a v životě mých sousedů. Když jsme všechno natožili, hnali nás takové do stodoly. Už jsme viděli konec svého života. Všichni tři jsme brečeli - a nestydím se za to - a křičeli jsme, že jsme neutikali, že nás sem dovězl na práci. Pak snad nám pomohl Pán Bůh. Jak nás tak tlačili do vrat stodoly, jeden z důstojníků zvolal "halt!". Byl to zřejmě Němec z pohraničí a rozuměl našemu nářku. Nechal si to od nás vyprávět, šel k veliteli, kterého o tom informoval, a pak nás propustili. Tak nás zachránil a já na něj do dnešního dne s díky vzpomínám. A samozřejmě se mi ve vzpomínce stále vrací onen den, který byl pro mne děsivější než všechny utrapy, jež jsem zažil po celou dobu v přední frontové linii.

Anton Krušina

Příběh mého dědy

Můj děda, pan Václav Šebek z Radčevic, je velice skromný člověk. Často po něm chci, aby mi vyprávěl příběhy ze svého dětství, anebo z vojny. Děda však odmítá vyprávět zdoluhavé příběhy u hrdinek, kteří umírali pro svobodu. Chce se pobavit někdy veselšími. Při svém vyprávění vždy omlídne nejméně o dvacet let. Němci už zrovna nejmladší, उसे ostlavil své 87. narozeniny. Nyní sedí v křesle a začíná vzpomínat: "Narodil jsem se na Volyni, kde žilo kolem 45 000 Čechů. Ve druhé světové válce při příchodu Sovětské armády a vytváření čsl. jednotky vstoupilo do této armády 15 000 Čechů z Volyně, mezi nimiž jsem byl i já. Zařadili mě k praporu automatické, kterému velel hrdinou Sovětského svazu kapitán Antonín Sechra. Pak jsem byl přidělen k tankové brigádě, které velel kapitán Vladimír Janko. Po absolvování kurzu učení jsem vedl účetnictví v továrně a proviantu pro tankovou brigádu, která čítala kolem 1 500 mužů. Civilní obyvatelstvo na Volyni organizovalo různé sbírky - nejen peněží - ale i potraviny, maso, dobytek, atd. Jednou jsme se měli těmito dary dostati pěkného bílého berana od... Počekaj, jak on se jmenoval? No neví, na jméno nezáleží. Ten dobytek pocházel z obce Český Malín, kterou postihl stejný osud jako Lidice - fastisté ji vypálili... Ale bych ti to dopověděl o tom beranovi. Bylo nám líto tak pěkného berana zabít, a tak jsme si je ponechali u hospodského stáje. Stáje jméno Vaska. Beran si s krátké doby přivykl a přizpůsobil se vojenskému životu. Při každém nástupu mužstva ke kuchyni Vaska nikdy nechyběl a všechny zbytky včetně masa, co vojáci nedodají, spóřal sám. Stávalo se někdy, že některý z řady vojáků zatahal berana za kožich, ale to neměl dělat. Beran zařafněl, zatřepal hlavou,

udělal pár kroků zpět a do vojáka drenul hlavou tak, že dotýcný se neudržel na nohou a z řady vypadal. Zajímavé bylo, že se beran nikdy nezmiýlil a trefil toho, kdo ho zlobil. Vaska měl volný přístup ke všemu, každý ho stalo, že se nám ztratilo dost důležitý doklad, po zaměrném hledání jsme zjistili, že ho zkomouzal náš Vaska. Proto jsem si, kdo dával na Vasku pozor a všechny důležité doklady raději ukládal v dřevěných bednách, protože skříně jsem neměl. Jiný zase, bylo, 28. října 1944 v Karnostech, jsme měli volno a na frontě byl klid. Vzal jsem si našeho Vaska a šli jsme spolu do hor na procházku. Tam se najednou stádo ovcí. Vaska zapomněl na vojenskou kázeň a utekl ke stádu. Měl jsem s nim hodné starosti, než jsem ho přesvědčil, aby se vrátil se mnou. Beran Vaska byl tak oblišený, že můj velitel říkal: "Vaska s námi musíme po skončení války defilovat v Praze." Jenomže konce války se nedočkali. Velitel por. Čeněk Faix je pohřben na Dukelském hřbitově, jeho jméno na pomníku jsou i má vyřezána. Vaska se nám jednou ztratil a po delším hledání jsem z něho našel jen kůži. A tak ve válece hynuli nejen lidé, ale i náš Vaska může obtovav svůj beran život za svobodu." Šel vyprávění končí děda se slzou v oku. Přivíjí ještě několik vzpomínek na kamarády, kteří položili své mladé životy při průchodu Dukelským průsmykem. Bylo mi moc líto všech těch hrdinů, i přesto, že jsem je vůbec neznal. Uveduými si tím dál více, jaké hrůzy museli naši dědové prožít, aby vybojovali pro nás mír. Děda nikdy nezapomene podotknout: "Vám mladý bych nikdy nepřál prožít znovu to, co jsme museli prožít my."

Lenka Vostelová, Radčevic

A po padesáti letech ...

15. 5. 1945 stojíme jako šš, zachráněni vojáci před našim konečným cílem v Dubči u Prahy. Několik dnů odpočíváme, připravujeme se ke slavnostnímu vstupu do Prahy. Ve volných chvílích se bavíme s devětáky. Jsme u cíle. Je mi však smutno na duši. Zatím co kamarádi se radují z brzkého návratu domů a sledují s nadšením, jak se tu citím jako v cizině. Mám vůbec někde domov? Prádně před osmdesáti lety vhnala bída odněkud z Čech do Uher (tehdejšího Banátu). Bída, kterou zažíval od doby, kdy vstáváva zeleznic do jako formana připravila o existenci. V Uhrách se mi však nelíbilo, vrátil se domů do Čech. Tam zcela zkrachoval. Emigroval znovu, tentokrát už na Volyn. Volyn se mi však n nikdy nestala opravdovým domovem. Naši předkové ho tam nepravděly a v Čechách ho též pozbyli. Kdybych byl aspoň věděl, odkud prádně pocházel ... Děd, se s ním opustil vlast jako malý chlapec, zemřel před lety, a otec už taky neví, odkud z Čech pocházíme. Jsem tu sice mezi svými, doma, avšak nemám a neznám zde ve vlasti vůbec nikoho. Pocit opuštěnosti je zlá věc... Zaháním smutné myšlenky a jdu se bavit s devětáky. Bavíme se vesele a nenuceně. Moji pozornost upoutala plavolaslá Mařenka, studentka učitelského ústavu, s níž se dalo pěkně popovídat a seznámit se s poměry a životem v Čechách. Večer k ní jdu znovu s kamarádem a spolužákem, Vladimírem Mikšem na besedu. Míkéš měl zavolat příjmením, a Mařenka řekla: "Hleďte, zde v sousedních Dolních Měcholupcích byli taky Šircovi. Nejsou to náhodou vaši příbuzní?" PŘIŠEDLI DE JSEM SE odpovídne na vypůjčeném kole vydal do Měcholup. Na okraji vesnice jsem se zeptal nějakého dědy, kdo tu býdlí Šircovi. A za informací dávám děduví krabčičku cigaret. Vcházm k Šircům do dvora jejich pěkné rolnické usedlosti. Setkávám se s mladou dívkou a představuji se jí. Je nesmírně

překvapena, a vede mě k nim domů. Zeptal jsem se: "Bydlí tu Šircovi?" A oni na to: "Ano, my jsme Šircovi." "Tak já nesmím taký nějaký Širc", řekl jsem. Jsou nesmírně překvapeni. Privítají mě se srdečnou upřímností, i když o existenci Šircových v cizině neměli ani tušení. Cítil jsem se u nich jako doma. Strýc, jak jsem si zdějšil Širce v duchu nazval, se rozpozmenl, že jeho zemletě otec vyprávěl, že jeden z jeho bratránců se před lety vystěhoval do Ruska. Dnes tu ve mně vltají už nejen vojenská zahraniční armády, ale také příbuzného. Šice vzdálčeného, ale přece jen příbuzného svého rodu. Strýc mi ukazuje fotografické svého otece, hle, jak je podobný mému dědovi. Strýc sám je podoban za bratru mého otece. Podobá rodu se zachoval několik pokolení ... Cítil jsem se v těchto dobrých lidech opravdu jako doma. Snad někde otud nebo z okolí emigroval před lety můj pradědeček většik chleba pro seve a své potomky. Dnes, po osmdesáti letech, se vracím já, jeho pravnuček, zpět v rodný kraj, abych v něm žít natrvalo. Děkuji Mařence z Dubče, že mi pomohla najít nový domov. U Širců v Dolních Měcholupcích jsem byl mnohokrát. Cítil jsem se u nich jako doma. Měcholupcůch někdy po roce 1970. Strýc Václav s dcerou Luiběnou byli 12. 11. 1947 účastníky mé svatby...

Březen 1996 - Jímín

Zavíral jsem z ulice dvířka na spáný uhli do sklepa. Zastavilo u mně osobní auto s pražskou poznávací značkou. Vystoupili se z něho dva starší muži. "Jste pan Širc?" otázal se jeden z nich. "Ano, jsem." "Tak my jsme taky Šircovi!" Poznal jsem je na první pohled. Ladislava Širce z Dolních Měcholup a jeho bratrance Jana, kterého jsem kdysi dávno viděl na pohřbu strýce Václava z Měcholup. Měli jsme si co povídat po celý den. Bylo to krásné setkání po letech... Ing. V. Širca

Naši jubilanti

Region Karlovy Vary

Náš jubilant Viktor Jindrášek, bytem v Cumaní bytem v K. Varech se dožil 23. 6. 60. let. Do dalších let života zdraví, štěstí, rodinnou pohodu a životní elán, své přejte sestra Soňa Becková a krajané regionu.

Volný Mikuláš z Suševské, bytem v N. Roli, se 16. 7. dožil 50 let. Černý Vladimír z M. Zubovytiny, bytem v Olově se 8. 8. dožil 55 let. Černá Emilie z M. Zubovytiny, bytem v Olově se 2. 9. dožil 70 let. Horský Alexandr z M. Zubovytiny, bytem v Rovně se 25. 8. dožil 40 let. Janča Ota z Sibiru, bytem v Ostrově n. O. se 25. 8. dožil 65 let. Červenková Blažena z Teremna, bytem v Lubenci se dožila 15. 7. 65 let. Slavík Václav z Lipin, bytem v K. Vědch, se 6. 9. dožil 65 let.

Všem jubilantům za krajanu regionu K. Vary přejte hodně zdraví, spokojenosti a dobrou pohodu do dalších let života

Věra Pelcová

Region Mohelnic

Pani Antonie Pešová z Hrušvice, nyní bytem Mohelnic, se dožila 1. 6. 65 let. Pani Antonie Pallová, roz. Štápná z Hrušvice, bytem Šostice, oslavila 21. 6. krásný věk 89 let. Pani Evženie Pallová z Hrušvice, bytem Dětrichov, oslavila 2. 8. pěkné kulaté nar. 80 let. Pani Evženie Krejčichová z Hrušvice, bytem Mohelnic, oslavila 2. 9. krásných 82 let. Pani Vlasta Frišová z Moldavy bytem Jeseník oslavila 8. 9. 60 let.

Do dalších let hodně zdraví, štěstí a spokojenosti přejte jménem mohelnickeho regionu

Emilie Jarmarová

Region Cheb

Dne 13. května oslavil překrásné kulaté výročí 30 let člen našeho regionu p. Jan Pančík z Chebu. Srdečně blahopřejí

L. Mácová a L. Ollmanová

Region Frýdlant

Pi. Drahomíra Kohoutová, Liberec, se dožila 5. 3. 60 let.

V druhém pololetí oslaví významná výročí tři členové našeho regionu: **Marie, Stáří Žánčíné**, 19. 10. 55 let. **Pi. Divišová Růžena**, Perbotlice, 16. 10. 75 let. **Pi. Juha Václav, Mímoň**, 26. 9. 70 let. **Pi. Jánová Lydie, Kutná Hora**, 11. 11. 50 let. **Pi. Lindarová Drahomíra, Dětičkov**, 4. 7. 70 let. **Pi. Nožičková Vladimíra, Krásný Les**, 13. 11. 50 let. **Pi. Růžička Vladimír, Habartice**, 15. 12. 80 let. **Pi. Růžička Jaroslav, Habartice**, 5. 10. 55 let. **Pi. Šnajdrová Emilie, Frýdlant**, 16. 9. 82 let. **Pi. Tylichrová Marie, Raspenava**, 1. 11. 85 let. **Pi. Ing. Tichá Helena, Srch**, 10. 8. 50 let. **Pi. Vaščíková Antonie, Raspenava**, 4. 11. 65 let. **Pi. Jirkovská Stanislava, Liberec**, 4. 9. 81 let.

Za region Frýdlant všem srdečně blahopřeje **Ludmila Mlíčká**

Region Broumov

Dne 26. 5. oslaví pěkné kulaté výročí 50 let člen našeho regionu **Boris Novotný z Police n. Metují**. Dne 3. června oslavil pěkné kulaté výročí 70 let **Pi. Josef Lebedinský z Jaroměře**.
Oběma jubiliantům hodně zdraví a štěstí přeje ved. regionu **Jiří Pokorný**

Region Šumperk

Vzácného životního výročí 91 let se dne 29. 6. 1996 dožije **pi. Olga Maueroová, roz. Hrnčířová z Nového Malína**.
Mnoho zdraví a životní pohody do dalších let jí přejí dcery **Marie Glančová a Evženie Kotávková** a za celý region **Šumperk se připojuje vedoucí regionu p. Václav Jon**.

Jubilanta posílá pozdrav svému bratrovi v Kanadě, který je pravidelným čtenářem našeho časopisu. **Alena Kubelová**

Region Mariánské Lázně

V červnu oslaví narozeniny titu členové **Bolková Halina z Křemence** bytem **M. Lázně 2. 6. 70 let**. **Koktějová Jiřina z Hrušvice**, bytem **Klimentov 29. 6. 62 let**. **Ing. Hájny Stanislav z Lucka**, bytem **Pleš-Bory 18. 6. 57 let**. **Rajín Jaroslav z Selenčiny** bytem **Tachov 20. 6. 66 let**. **Sklyarenková Marie z Mírohoště** bytem **M. Lázně 24. 6. 59 let**. **Rubášová Marie z Lucka**, bytem **Planá**, 1. 6. 74 let. **Nočiarová Ludmila z Martinovic**, bytem **Lázně Kynžvart 30. 6. 58 let**. **Do dalších let hodně zdraví, štěstí a pohody přeje jménem regionu M. Lázně** **Emilie Pecová**

Region Žatec

Začátkem tohoto roku oslavili svou zlatou svatbu manželé **Václav a Anna Vaškovi z Klatov u Podbořan**. Dovolte mi, vážení, abych Vám dodatečně jménem našeho Sdružení popřála mnoho štěstí, pevného zdraví, a také ještě mnoho krásných let společného života.

Za žatecký region **K. Ondrová**

Dne 31. května se dožili manželé **Marie a Jaroslav Kozlíkovi z Králova Dvora u Beřouna** (rodině Kupičov) šedesát let společného života. **Do dalších let jim přejeme pevné zdraví, štěstí a spokojenost. Za lásku a vše co pro nás ve svém životě udělali, jim děkuje dcera L. Fínukalová a vnuk Jaroslav s rodinou.**

Tak takováto až poslední jubilea nechtě se nám moží! **Redakce**

Naše řady opustili...

30. 7. tomu bude rok, co zemřel náš milovaný syn a manžel **Václav Palla z Loštic, pův. z Hrušvice**. Kdo jste ho znali, vzpomente s námi. **Maminka a manželka**

Dne 9. 6. zemřel náhle p. **Josef Svoboda**, odbojář, aktivní člen ČsOL a člen Ústředního výboru SČVP, rodák z Nové Mírohoště ve věku nedožitých 72 let.

Ústřední výbor SČVP počítuje odchod tohoto krajana jako velkou ztrátu a projevuje rodině hlubokou úctu.

Po dlouhí nemoci zemřela 27. 5. 96 ve věku 67 let **pi. Marie Hornáčková, roz. Rutová z Volkova**, bytem v Hapštině.

Upřímnou soustrast zarmoucené rodině vyjadřuje za členy regionu **Frýdlant** **Ludmila Mlíčká**

Severomoravský region sděluje, že dne 15. 5. 96 zemřela ve věku 63 let krajanka a členka regionu **pi. Blažena Míračková z Brancí** rodem z Mstěšina na Volyni. Na sjezd, na který se tolik těšila, již nepřišla...

Čest jí památce!

Dne 24. 5. 1996 zemřela krajanka, stálá účastnice besed našeho regionu, **paní Věra Fanturová** roz. Černá z Polanského ve věku 82 let. Bydleta v Karlových Varech. Smutnou zprávu oznamuje neteř **pani Julie Dalecká**.

Upřímnou soustrast pozostávají za krajanu regionu **K. Vary** projevuje **Věra Pelcová**

DARY NA FOND SDRUŽENÍ A TISKOVÝ FOND

Severoamerický region: Všichni dosavadní členové a noví členové tohoto regionu zaplatili po 10ti dolarech každý s tím, že vedoucí tohoto regionu **p. Jerry Kytl** je nevyužívá pro potřeby regionu, ale posílá je na konto Sdrúžení. Díky! Jejich jména jsou uvedena ve Zprávách z regionů.

Region Frýdlant: **Babická Marie, Jindřichov** v **KH - 100 Kč**, **Humpoláková Ludmila, Frýdlant - 100 Kč**, manželé **Jakubovi, Nové Město pod Smrkem - 200 Kč**, **Juha Václav, Mímoň - 100 Kč**, **Kovárnová Eliška, Malé Březno - 50 Kč**, **Martincová Marie, Nové Město pod S. - 20 Kč**, manželé **Štátných, Frýdlant - 200 Kč**, **Plecháčková Marie, Mímoň - 50 Kč**, **Veselý Vladimír, Mímoň - 50 Kč**. Celkem 870 Kč předal za region **Frýdlant** hospodář **Jiří Rychtř**.

Václav Šimsa, Studénka II. - 100 Kč, **M. Rejzková, Velké Losiny - 200 Kč**, **Anna Vopařilová, Tatence** o. **Ústí n. O. - 150 Kč**, **Kristýna Štechová, Podbořany - 50 Kč**, **Nona Tomášková, Staré Vinařice** v **Chom. - 50 Kč**, **Zajoncův, Liberec - 100 Kč**, **manž. Zajíčková, Liberec - 200 Kč**, **Olga Beitlová, Bratislava - 400 Kč**.

Severomoravský region: **Josef Kočina, Nový Jičín - 100 Kč**, **Josef Kinst, Jesenice - 100 Kč**, **Ledvínovi, Nový Jičín - 200 Kč**.

Region Broumov: **Vlasta Peňázová - 50 Kč**.

Jaroslav Bilek, Víkřovice - 100 Kč, **Hybrant Vladimír, Letekovice** o. **Brno - 500 Kč**, **Ludmila Otčová, Olomouc - 50 Kč**, **Josef Němček, Zim, o. Teplice - 100 Kč**, **Ing. Alexandr Kopecský a Ludmila Kopecská, Jirkov - 200 Kč**.

Ze sjezdu v Suchdole bylo zasláno 1940 Kč za omyleně navýšené ceny za prodáván publikace. Region se omlouvá krajanům za toto nedopatření a doufá, že souhlasí s tím, aby přeplácená částka byla věnována na fond Sdrúžení.

Na celostátním setkání v Suchdole n. O. 18. 5. 1996 přispěli účastníci na tiskový fond celkovou částkou 15.881 Kč. Mezi další byli i někteří čestní hosté, jako prof. **Zoe Klusáková** a starosta obce Suchdol n. O. **Ing. Miloslav Ondračík**.

Region K. Vary: Ant. **Klima, Nejdk - 100 Kč**.

Region Žatec: Dodatečně uvádíme dary, předané p. **Holcem** v **lednu**: **Josef Novotný, K. Vary - 100 Kč**, **manž. Jifina a Vladimír Bajborovi, Žatec - 200 Kč**, **Josef Holec - 100 Kč**, **Růžena Jankovcová - 100 Kč**.

Dodatečně upřesňujeme dar 500 Kč, zaslany pi. **Ondrovou** a uvedený v č. 5 jako od nejménovaných dárců - ve skutečnosti to byl dar manželů **Šimsých** z **Pětipsů** při příležitosti jejich zlaté svatby.

Ing. Zdeněk Zbytek, podnikatel, poskytl sponzorský dar na tiskový fond SČVP ve výši 20.000 Kč s prosbou, aby **Ing. V. Palíčka** věnoval zdarma 400 výtisků své knihy "Nezaváté časem - Volnýštině ČsO v tankových bojích" bývalým tankistům a odbojářům. Za tento velkorysý dar a za všechny dary vůbec vedení SČVP srdečně děkuje!

DARY NA POTŘEBY REGIONU:

Severomoravský region: **Kysilková Helena, město Albrechtice - 200 Kč**, **Maškova Anna, Szedhol n. O. - 200 Kč**, **Umlaufová Olga, Szedhol n. O. - 50 Kč** a **Hokrová Eufrosie, Jirkov - 200 Kč**.

Všem dárcyním srdečně děkuje výbor regionu.

Region K. Vary: **Antonín Klíma z Nejdku - 100 Kč** a **Anatol Samouk z K. Varů - 100 Kč**. Za krajanu regionu děkuje **J. Věra Pelcová**

Region Cheb: **Pan Josef Zajíček z Plesné u Chebu** věnoval na činnost regionu částku 200 Kč.

Jménem všech členů děkuje **Ludmila Mácová**.

Posteskní redakce:

Prosíme dopisovatele, aby jména osob a míst psali buď hůlkovým písmem nebo na stroj, jinak nemůžeme ručit za správnost jejich uvedení a nemáme totiž listy, abychom uveřejňovali stálé opravy!

Děkujeme za pochopení!

Všem čtenářům Zpravodaje přejeme hezké prožití letních měsíců. Doufáme, že je toto číslo pobaví i potěší a po prázdninách se s nimi těšíme opět na sledování!

Redakce

Důležitá upozornění! Jelikož se mnozí dotazují dárků na název a číslo konta Sdrúžení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdrúžení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 7054454-018/0800 **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdrúžení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejňování dárků - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení ústředního dokladu! **Krajane! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.**
Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte výhradně matričkáři na adresu: **Ing. Jiří Hofman, 140 00 Praha 4, Lounských 8, tel.: 42 65 44**

Tiráž Zpravodaj - Vydává Sdrúžení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasný, šfredaktor: **Věra Latzelová**. Přispěvky nejsou honorovány, nevyžádáme rukopisy se navrácí. Přispěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: **Věra Latzelová Šlappská 1910/6, 100 00 Praha 10.** Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p., odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo 26. června 1996.